

Arrest

nr. 203 910 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 juli 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 15 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier, geboren in Misan maar uw ganse leven woonachtig in Bagdad. U bent Iraaks staatsburger. U behoort tot de Al Gherbawi stam. U woonde van

1991 tot 1997 in de Al Amel wijk in Bagdad, waarna u samen met uw familie verhuisde naar de Al Jihad wijk waar u tot voor uw vertrek uit Irak woonde. Sinds eind 2014 was u actief als kleermaker in een winkel die u huurde van een persoon genaamd 'A.(...) I.(...)', en die gesitueerd was in de volkswinkel van de Al Jihad wijk. Op 1 juli 2015 kwam een zekere 'H.(...)' gewapend met een pistool samen met drie andere militieleden naar uw winkel. Volgens u behoorden zij tot de plaatselijke afdeling van de militie Asa'ib Ahl al-Haqq (AAH). Bovendien zou H.(...) de jongere broer zijn van 'A.(...) M.(...)', die fungeert als wijkverantwoordelijke van AAH. H.(...) gaf u op agressieve wijze het bevel dat zij het magazijn van uw winkel nodig hadden om wapens te stockeren. U weigerde dit en antwoordde dat u dat niet kon doen. Vervolgens begon hij te roepen en u te beledigen, waarna hij u duwde en sloeg. U liet zich niet doen en reageerde door hem terug te slagen. U slaagde erin om weg te vluchten naar de straat, waarna u een taxi nam en naar de Al Amel wijk trok. Daar dook u onder in het huis van uw grootouders, waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Irak op 6 juli. Volgens u was dit incident slechts een drogreden van de militie om problemen te veroorzaken voor soennieten. Op de dag van uw vlucht informeerde u uw ouders dat u een probleem had gehad en dat u bij uw grootouders verbleef. U vernam de dag erop van uw ouders dat twee wagens, met daarbij 'A.(...) M.(...)' bij uw ouderlijk huis waren langs geweest op zoek naar u, met de boodschap dat ze u zouden 'heropvoeden'. Uw ouders raadden u vervolgens aan om Irak te ontvluchten. U had diezelfde dag tevens telefonisch contact met 'A.(...) I.(...)', van wie u vernam dat de vraag om wapens te stockeren ook aan andere winkels was gesteld geweest, en dan vooral aan winkels uitgebaat door soennieten. U verkocht de ganse inboedel van uw stoffenwinkel aan hem, en met de 4000 dollar die u hiervoor kreeg slaagde u erin om uw reis te financieren. Uw oom langs moederzijde regelde voor u een ticket naar Turkije. Op 6 juli 2015 verliet u Irak met het vliegtuig richting Istanbul, Turkije. U reisde vervolgens door richting Izmir, en dan op illegale wijze via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 26 of 27 juli 2015 aankwam en op 28 juli 2015 asiel aanvraagde. Bij terugkeer naar Irak vreest u nieuwe problemen met H.(...), A.(...) M.(...) en de militie waarvan ze volgens u lid zijn, namelijk Asa'ib Ahl al-Haqq (AAH). Kort na uw vertrek uit Irak verliet bovendien ook uw broer A.(...) uit voorzorg het land, en trok hij naar Turkije.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraaks nationaliteitsbewijs, een kopie van uw woonstkaart en een kopie van uw rantsoenkaart.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest een terugkeer naar Irak omdat de mogelijkheid bestaat dat u opnieuw problemen zou krijgen met 'H.(...)' en zijn broer 'A.(...) M.(...)', die volgens u allebei behoren tot de militie Asa'ib Ahl al-Haqq (AAH). U zou door hen gevisieerd worden omwille van het feit dat u soenniet bent.

Vooreerst rijzen er ernstige twijfels m.b.t. de geloofwaardigheid van uw bewering dat u soenniet bent. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u woonde in de wijk Hay Al Jihad, een wijk in Bagdad die voor de meerderheid uit sjiïten bestaat (CGVS I, p. 4-5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat sinds 2006 het sjiïtische 'Mahdi leger' gaandeweg de controle over de Al Jihad wijk heeft overgenomen. Bovendien vond in Hay Al Jihad in de context van het sektarisch geweld in 2006 één van de ernstigste etnische zuiveringen in Bagdad plaats, waarbij sjiïtische milities op één dag een veertigtal soennitische burgers om het leven brachten. Dat u als soenniet in deze context van etnische zuiveringen en met sjiïtische milities die uw wijk controleren, voor 1 juli 2015 nooit concrete problemen zou gehad hebben, zoals u aangaf (CGVS I, p. 27 en 29, CGVS II, p. 15), is bijgevolg weinig aannemelijk, temeer daar iedereen in de buurt volgens u wist dat u soenniet was (CGVS I, p. 22-23). Het loutere feit dat u voor 1 juli 2015 in een sjiïtische wijk als soenniet nooit bedreigd zou zijn geweest en nooit concrete problemen zou gehad hebben, ondermijnt op zich reeds de geloofwaardigheid van uw bewering dat u soenniet zou zijn. Dat er danig aan uw soennitische afkomst getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit de vaststelling dat u verklaarde bij de laatste verkiezingen gestemd te hebben voor de prominente sjiïtische politicus 'Ayad Allawi' (CGVS I, p. 13), dat de eigenaar van wie u uw kleermakerswinkel huurde – een zekere 'A.(...) I.(...)' – een sjiïet is (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p. 12), en dat uw enige werknemer 'O.(...)' eveneens tot de sjiïtische geloofsstrekking behoorde (CGVS II, p. 11). Verder wist u niet met zekerheid te zeggen hoeveel andere soennieten een winkel uitbaatten in de volkswinkel. U verklaarde louter dat het mogelijks ging om twee of drie andere winkels van soennieten, maar u slaagde er niet in om hen bij naam te noemen (CGVS II, p. 14). Nochtans beweerde u dat de soennieten wel degelijk gekend waren in de buurt en in de 'souk', en dat het geen geheim was dat jullie soennieten waren (CGVS I, p. 23). Uw activiteiten op Facebook bevestigden deze twijfels over uw soennitische afkomst. Zo blijkt uit uw

Facebook-profiel dat u een religieuze organisatie heeft 'geliked' die gevestigd is in Brussel (Molenbeek) en de naam 'Imam Hassan Centre Alhassan' draagt, en waarvan uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het om een sjiiitische organisatie gaat. Uit deze informatie blijkt eveneens dat Imam Hassan historisch gezien als de tweede sjiiitische profeet bekend staat, hetgeen bovenstaande vaststelling omtrent de sjiiitische aard van de organisatie waarvoor u sympathieën vertoont, bevestigt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er ernstig aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u soenniet bent getwijfeld worden. Bijgevolg kan er tevens danig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u omwille van uw soennitische geloofsovertuiging gevisieerd zou worden in Bagdad door de plaatselijke afdeling van de militie Asa'ib Ahl al-Haqq (AAH) in de Al Jihad wijk.

Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen op de helling staat, blijkt voorts uit het feit dat het erg merkwaardig is dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van de winkel die u uitbaatte. Daarnaast gaf u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aan dat uw burenwinkeliers respectievelijk een sjiiet en twee soennieten waren (CGVS I, p. 12), terwijl u tijdens uw tweede gehoor beweerdde dat uw burens in de 'souk' langs beide zijden sjiieten waren (CGVS II, p. 14), wat de geloofwaardigheid omtrent het feit dat u een winkel uitbaatte in de volksmarkt van de Al Jihad wijk eveneens op de helling zet.

Daarenboven dienen een aantal tegenstrijdigheden en merkwaardigheden te worden opgemerkt met betrekking tot het door u beschreven incident op 1 juli 2015 en het daaropvolgende bezoek van de militieleden aan uw ouderlijk huis. Zo gaf u initieel tijdens uw eerste gehoor aan dat op het moment dat u met 'H.(...)' slaags geraakte de buurmannen van de winkels naast u binnenkwamen en zich tussen uzelf en hem probeerden te plaatsen (CGVS I, p. 21 en 25), waardoor u kon ontsnappen. Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat niemand durfde tussenkomen, hetgeen u herhaalde op het moment dat u met uw uiteenlopende verklaringen geconfronteerd werd (CGVS II, p. 17 en 25). Een loutere herhaling van uw laatste verklaring doet echter geen afbreuk aan bovenvermelde tegenstrijdigheid.

Het is daarenboven merkwaardig dat u – terwijl u wel degelijk op de hoogte was dat H.(...) de jongere broer was van 'A.(...) M.(...)' (de lokale wijkverantwoordelijke van AAH) en dat u bijgevolg het risico kende indien u als soenniet een opdracht van een lid van de plaatselijke militie weigerde – toch zonder meer openlijk en vlakaf weigerde om wapens te stockeren in het magazijn van uw winkel (CGVS I, p. 21-22 en 24-25, CGVS II, p. 16). Een dergelijk gedrag is op zijn minst opmerkelijk binnen de huidige Irakese context.

Daarnaast blijkt uit het geheel van uw verklaringen een gebrekkige kennis en interesse m.b.t. de door u aangehaalde problemen. Zo verklaarde u dat u via 'A.(...) I.(...)' op de hoogte was dat de militieleden hetzelfde verzoek ook hadden gericht aan andere winkeluitbaters in de 'souk', maar gaf u aan niet te weten bij welke andere winkeliers ze dan precies waren langs geweest (CGVS, p. 17). U was eveneens niet op de hoogte van het feit of er andere winkeluitbaters net zoals u geweigerd hadden om zulke wapens in hun winkel te stockeren. Ook stelde u niet te weten welke winkels dan wel degelijk zouden hebben toegezegd om wapens te stockeren. U had zich hierover immers noch bij 'A.(...) I.(...)', noch op een andere manier over geïnformeerd (CGVS II, p. 17-18). U wist bovendien niet te zeggen hoeveel personen bij uw ouderlijk huis – op zoek naar u – waren langsgekomen, en u had zich hier evenmin over geïnformeerd (CGVS I, p. 27). Ook met uw werknemer 'O.(...)' heeft u geen enkel contact meer gehad sinds uw vertrek uit Irak (CGVS II, p. 11). Uit de contacten die u nog onderhoudt met uw vrienden in Irak blijkt bovendien dat de militieleden met wie u toen problemen had momenteel aan het vechten zijn tegen Daesh in de Al Anbar provincie (CGVS II, p. 6-8). Gevraagd of u dan wist wie precies van de militie was vertrokken uit de wijk, antwoordde u negatief. U verklaarde bovendien u hierover ook niet geïnformeerd te hebben (CGVS II, p. 8). Het gebrek aan initiatief dat u gesteld heeft om u te informeren over de toenmalige gebeurtenissen alsook over de huidige situatie, wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, met name uw bewering dat u omwille van uw soennitische geloofsovertuiging gevisieerd zou worden in Bagdad door de lokale afdeling van de militie Asa'ib Ahl al-Haqq (AAH) in de Al Jihad wijk.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, en de kopieën van uw woonstkaart en rantsoenkaart bevestigen enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw herkomst uit Bagdad, die in deze beslissing niet worden betwist.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99, 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke

integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM

volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2 en 4, 48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de beslissing waarin gesteld wordt dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, ook wat zijn soennitische achtergrond betreft.

Volgens verzoeker bestaat er geen twijfel over zijn Iraakse nationaliteit en voldoet hij aan de vluchtelingendefinitie omdat hij een gegronde vrees koestert voor de militie 'Asaeb Ahl al Haq' omwille van zijn weigering om met hen mee te werken. Verzoeker stelt dat hij omwille van de bedreigingen niet kan terugkeren naar Bagdad en dat de Iraakse staat hem niet kan beschermen. Omwille van het feit dat hij als soenniet tot een religieuze minderheid behoort, is het risico op vervolging aannemelijk, zo stelt verzoeker. Verzoeker wijst erop dat er verschillende verslagen bestaan die machtsmisbruik tegen soennieten vermelden. In dit verband wijst verzoeker op rechtspraak van de Britse *Upper Tribunal* waarin gewag wordt gemaakt van geweld vanwege de sjiitische milities.

Vervolgens brengt verzoeker het beginsel van het voordeel van de twijfel in herinnering, zoals opgenomen in de Proceduregids van de Verenigde Naties en zoals dit werd toegepast door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn rechtspraak. Verzoeker meent dat hij gevaar loopt omwille van zijn religieuze overtuiging en dus binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt.

Aangaande de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wijst verzoeker erop dat de cijfers van de commissaris-generaal aanduiden dat er nog steeds niet-gediscrimineerd geweld plaatsvindt in Bagdad waarvan burgers het slachtoffer zijn. Verzoeker citeert een aantal overwegingen uit een uitspraak van het '*tribunal administratif*' van het G.H. Luxemburg, waarin de subsidiaire bescherming wordt toegekend voor Bagdad.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Een medewerkster van de Directie Asiel van de Dienst Vreemdelingenzaken richtte op 13 februari 2018 een schrijven aan de Raad met een afschrift van de identiteitspagina uit het paspoort van verzoeker teneinde de spelwijze van zijn naam te corrigeren.

2.2.2. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer, waarin cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeldt, wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In de beslissing wordt het niet aannemelijk geacht dat verzoeker als winkeluitbater in de 'souk' van de al Jihad-wijk zou worden geviseerd door de sjjiitische milities. De commissaris-generaal acht het weinig geloofwaardig dat verzoeker soenniet zou zijn omdat hij als soenniet in een sektarisch gezuiverde sjjiitische wijk zou hebben gewoond, waar het Mahdi-leger sedert 2006 de controle heeft overgenomen, terwijl verzoeker beweert vóór 1 juli 2015 nooit bedreigd te zijn geweest of problemen te hebben gekend. Tevens verklaarde verzoeker gestemd te hebben voor een vooraanstaande sjjiitische politicus en dat zowel de eigenaar van de winkel die hij huurde als zijn enige werknemer tot de sjjiitische geloofsstrekking behoorden. Bovendien blijkt uit verzoekers facebook-profiel dat hij het Molenbeekse 'Alhassan centre' heeft 'geliked', dat als een sjjiitische moskee bekend staat. Omwille van de sterke twijfel dat verzoeker soenniet is, kan ook geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij om die reden zou worden geviseerd. De commissaris-generaal merkt op dat er geen enkele bewijs voorligt van zijn activiteit als winkeluitbater en dat hij ook hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Daarnaast legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af over het verloop van het incident op 1 juli 2015 en is het merkwaardig dat hij, gelet op de context van het sektarisch conflict aan de jongere broer van de lokale wijkverantwoordelijke van de militie, vlakaf elke medewerking zou hebben geweigerd. Verzoeker bleek ook niet op de hoogte van het feit dat andere winkeluitbaters gelijkaardige problemen kenden en koestert blijkbaar weinig interesse in de feiten die aanleiding gaven tot zijn vertrek en in de huidige evolutie van zijn problemen.

Inzake de subsidiaire bescherming overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X). Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet

denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. X). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.6. Verzoekers Iraakse nationaliteit staat niet ter discussie. Uit het gegeven dat hierover geen twijfel bestaat, kan verzoeker onmogelijk concluderen dat zijn asielaanvraag als geloofwaardig dient te worden beschouwd. De door verzoeker geuite subjectieve vrees voor de milities gaat voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingenwet dat deze vrees 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. X). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten, die aan de basis liggen van de vrees, bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.5.7. Door in zijn middel te volharden dat zijn verklaringen, ook wat zijn soennitische achtergrond betreft, geloofwaardig zijn, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, die sterk doen twifelen aan zijn soennitische achtergrond. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker een winkel huurde en uitbaatte, die aan een sjiit toebehoorde (AD, stuk 6A, gehoorverslag CGVS II, 5 augustus 2016, p. 12) en dat zijn werknemer en zijn burens sjiiten waren (*Ibid.*, pp. 11 en 14). Hoewel verzoeker beweerde dat er op de volkswinkel slechts een paar soennieten werken en dat deze in de buurt als dusdanig gekend zijn (AD, stuk 6B, gehoorverslag CGVS I, 4 mei 2016, p. 23), kan hij geen enkele naam noemen van een andere soenniet in de 'soek'.

Uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de *al Jihad*-wijk in Bagdad voorheen een rustige religieuze gemengde middenklasse-wijk was in West-Bagdad, die na de Amerikaanse invasie in 2003 door soennitische rebellen werd ingepalmd. De sjiitische milities voerden in juli 2006 één van de dodelijkste religieuze geïnspireerde moordpartijen uit en vermoorden meer dan 50 mensen wier lichamen op straat werden gedumpt (AD, stuk 14, Landeninformatie, *al Jihad*, via *Wikipedia*, 19 januari 2018; *Hay al Jihad Massacre*, via *Wikipedia*, 20 januari 2017, '*Scores of Sunnis killed in Baghdad*', *Washington Post*, 10 juli 2006). Het komt weinig geloofwaardig over dat verzoeker, die als soenniet sedert 1997 in de *al Jihad*-wijk heeft gewoond (AD, stuk 11, Inventaris + Documenten DVZ, verklaring DVZ, 2 februari 2016, vragen 9 en 10), de verhouding in zijn wijk tussen soennieten en sjiiten niet kan schetsen (AD, stuk 6B, gehoorverslag CGVS I, 4 mei 2016, p. 5) en vóór het incident van 1 juli 2015 nooit problemen of bedreigingen zou hebben meegemaakt (*Ibid.* pp. 27 en 29), terwijl deze wijk het decor was van één van de meest ingrijpende religieuze zuiveringsoperaties door de sjiitische milities uit de recente Iraakse geschiedenis.

Verzoeker blijkt bovendien bij de laatste verkiezingen voor 'Ayad Alawi' te hebben gestemd, die een vooraanstaand sjiitisch politicus is (AD, stuk 14, Landeninformatie, Ayad Alawi). Blijkens zijn facebookprofiel heeft verzoeker de pagina van het '*Imam Hassan Centre Alhassan*' in Sint-Jans-Molenbeek 'geliked', het (enige) sjiitische gebedshuis voor de Iraakse gemeenschap in Brussel dat problemen ondervindt vanwege soennitische extremisten (AD, stuk 14, Landeninformatie, facebookprofiel S. K. en pagina '*Imam Hassan Centre Alhassan*'; *Bearded Infidels in the EU Capital*, *EU observer*, 1 februari 2016). Ter terechtzitting kan verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring aanreiken. Het feit dat hij een aantal sjiitische vrienden heeft, kan niet verklaren waarom hij deze sjiitische religieuze organisatie zou '*liken*' op facebook.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat er geen enkel element toelaat om te besluiten dat verzoeker een soennitische achtergrond zou hebben en dat hij om die reden een vrees zou koesteren om te worden geviséerd door de sjiitische milite 'Asaeb Ahl al Haq'.

2.5.8. In de beslissing wordt nergens ontkend dat soennieten een verhoogd risico lopen om verdacht te worden van banden met IS, zoals in de door verzoeker geciteerde uitspraak van het UK *Upper Tribunal* wordt gesteld. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker echter niet in aanmerking voor het voordeel van de twijfel en kan er geen geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde vrees voor vervolging, overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot de soennitische minderheid behoort, wordt geen verhoogd risico aangetoond.

2.5.9. De kritiek van verzoeker in zijn tweede middel is hoofdzakelijk gericht tegen de beoordeling van de commissaris-generaal over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In de door verzoeker geciteerde uitspraak van het UK *Upper Tribunal* wordt bevestigd dat bij de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet alle elementen in rekening dienen te worden genomen en dat enkel de soennitische achtergrond van betrokkene, in zoverre dat deze aannemelijk werd gemaakt, niet kan volstaan om het bestaan van een reëel of verhoogd risico op ernstige schade bewezen te achten.

2.5.10. Vooreerst merkt de Raad op dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad nog steeds sprake is van een zekere mate van willekeurig geweld.

De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten, waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoeker in zijn aanvullende nota meegeeft (Aanvullende nota verzoeker), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* 25 september 2017, p. 19-29). Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en stelt vast dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.11. Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, COI Focus *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staan in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisereerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *"ramadanoffensie"* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen, waarbij militaire tactieken worden gehanteerd, zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *'Iraqi Security Forces'* (ISF), het leger, de politie, en *'Popular Mobilization Units'* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is,

kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's), worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés

blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod, dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints*, toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend. Er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht) en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het 'Abu Nawaspark' aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.12. Betreffende het door verzoeker geciteerde arrest van het '*tribunal administratif*' van het Groothertogdom Luxemburg, merkt de Raad op dat hij geenszins gebonden is door de uitspraken van een ander rechtscollege in een individuele *casus* en dat deze uitspraak niet inhoudt dat verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren om naar Irak, en specifiek naar Bagdad, terug te keren.

2.5.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/4, 48/5, §§2 en 3, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN